'संधो सर्वसहरणं विष्रहे प्राणनिष्रहः। अल्लावैदीननृपतौ न संधिन च विष्रहः॥'

अत्राह्मवेदीनाख्ये नृपतौ दानसामादिमन्तरेण नान्यः प्रश्नमोपाय इति व्यक्त्यं व्युत्पन्नानामपि झटित्यस्फुटम् ।

> 'अनेन लोकगुरुणा सतां धर्मे।पदेशिना । अहं व्रतवती स्वैरमुक्तेन किमतः परम् ॥'

अत्र प्रतीयमानोऽपि शाक्यमुनेस्तिर्यग्योषिति बलात्कारोपमोगः स्फुटतया वाच्यायमान इत्यगूढम् ।

'वाणीरकुडङ्गुङ्घीणसउणिकोलाहणं सुणन्तीए। घरकम्मवावडाए बहुए सीअन्ति अङ्गाइं॥'

वाच ॥ अस्फुटं व्यक्त्यमाह—संधाविति । विग्रहे युद्धे । अन्यः संधिर्विग्रहो वा । अत्र दानादिकमेवोचितमित्यर्थनिर्धारणरूपमतेर्व्यभिचारिभावस्य संधिविप्रहा-निष्टसाधनत्वरूपवाच्यं व्यङ्ग्यनिरपेक्षमेव व्यङ्गकं वाच्यसंधिविग्रहाभावसापेक्षमिति वाच्यादनुत्तमत्वमस्य ॥ अगूढव्यक्रयमाह-अनेनेति । शाक्यमुनेस्तिर्यग्योषिद्वला-त्कारोपभोगमसहमानायास्तरपद्भया उक्तिरियम् । व्रतं गृहस्थधर्मानुष्ठानम् , तद्भवी । उक्तेनेति । अतःपरं न वक्तव्यमित्यर्थः । लोकगुरोः सद्धर्मीपदेशकसास्य दुष्कर्माचरणमञ्ज्वितमेव । मम तु व्रताचरणसहायस्य तादशस्य कथनमपि नोचि-तमिति भावः । आक्षेपालंकारमहिम्रा व्यक्त्यरूपो विशेषो झटित्येव प्रतीयत इति वाच्यायमानत्वमस्य । व्यक्न्यनिरपेक्ष एव वाच्य आक्षेपालंकार ईर्ध्यासंचारिमावः ज्ञापकः प्रतिनायिकायास्तिर्यक्त्वेन व्यक्त्यस्य तदुपभोगस्य नेर्घोत्कर्षाधायकत्व-मिति व्यक्त्यादनुत्तमत्वमस्य ॥ असुन्दरं व्यक्त्यमाह—वाणीरेति । 'वानीर-कुजोड्डीनशकुनिकोलाहलं राण्वन्त्याः । गृहकर्मव्यापृताया वध्वाः सीदन्सङ्गानि ॥ इति संस्कृतम् । चण्डीदासस्तु—'कुडङ्गो लतागृहम् । वावडा व्याकुला' इति व्याचकार । सीदिनत गृहकर्माक्षमाणि भवन्तीति लक्षणात् इति शेषः । गृहकर्मव्या-पृताया इति तु तात्पर्यप्राहकम् । व्यङ्गयाद् व्यङ्गयमनपेक्ष्येत्यर्थः । वाच्यदिवाङ्गा-वसादाद् हर्षावेगसंविकतानुरागोद्रेककृतमदनपरवशताप्रतीतिः । व्यक्न्यस्तु (न्तु)तटस्थ-प्रायम् । एतच स्वविषये वाच्यसिद्धाङ्गादिसर्वापवादस्तरूपं द्रष्टव्यम् । तेषु व्यक्त्य स्यापि चारुत्वसंभवात् इति चण्डीदासः । तटस्थं च व्यवहितोपकारत्वेनोदासी-नवदाभासमानम् । तथाहि—शकुनिकोलाहलश्रवणेनोपनायकस्य लताग्रहप्रवेशा-ततो हर्षावेगी, ताभ्यामजुरागोद्रेकः, ततो मदनपरवशताप्रतीतिः। एवं च व्यक्त्यस्य चमत्काराप्रस्थासन्नत्वमेवासुन्दरत्वमिति फलितम् । केचित्तु "रसी-

१. 'प' घ. २. 'प' घ.